

ŞARIF A. OMAR

SUSPENSIE

roman

CÎŞMIGIU
books

Urmează să vă povestesc ultimele șapte zile din viața lui Ștefan Diciu. O viață plină de coincidențe, de întâmplări inexplicabile și de vise efemere. Destinul său a fost singurătatea, iar Ștefan - profetul eremit al morții sumbre care s-a abătut asupra Bucureștiului. Cu mult înainte de sfârșit, a început să își scrie gândurile pe un caiet mic și gălbejit. Și-a propus să scrie exact cât îi permitea caietul, nu un rând în plus și nu unul în minus. Asta era singura pânză a lui și nu se cuvenea să picteze nimic în afara ei, dar nici să lase vreun petic neatins de pensulă. Într-adevăr, toate paginile erau acoperite complet de scris în momentul în care eu l-am găsit. Nu existau ștersături sau adăugări ulterioare și nici nu exista un al doilea caiet. Înainte de fiecare zi pe care o voi relata, voi adăuga câte un fragment din gândurile scrise ale lui Ștefan.

Ziua 1

„Când mă voi transforma în dor, sper că am să simt din nou bucuria caldă, neprecupețită, plină de inocență, a copilăriei. O bucurie ca o inundație pe care nu am putut-o stăvili vreodată și care îmi umple uneori visele, răbufnind afară sub formă de lacrimi pe care le găsesc în bălți mici, dimineața, pe perna mea. Port un dor copleșitor pentru atâtea lucruri pe care nu le-am făcut niciodată. Îmi lipsesc locuri pe unde nu am pășit de când mă știu. Cum pot începe să-mi explic dorul de viitor? Am un gol în suflet, gata să se umple cu toată suferința pe care eu și restul oamenilor o vom îndura cândva. Vreau să simt ceva, dar nu pot numi acel ceva ce se vrea simțit. Nostalgia pentru locuri care probabil nu au existat, în vremuri imaginare, mă cuprinde adesea din senin, declanșată de imagini neînsemnate, de sunete banale, de atingeri uitate, dar cel mai răsunător, de mirosuri care mi se strecoară în nări fără voia mea.

E briza care îmi trece prin păr într-o noapte sufocantă de vară, pe străzi pustii de la periferie, e apusul sângieru și blând pe o plajă vastă, cu nisip fin, pe care aud valurile vlăguite, unde singurătatea mea își găsește sfârșitul în cleștele unui crab acoperit de ierburi marine. E o pajiște de verde pastelat, unde, întins sub un

copac, privind procesiunea norilor pufoși, citesc o carte pe care nici nu vreau să o citesc. Sunt cele două rotoare ale elicopterului, ca două nimburi, luminate de efectul Kopp-etchells, în crepusculul prăfos al deșertului Registan înainte de ultimul meu zbor. E un peisaj urban din Tokyo, colorat violent de sute de neone, spălat veșnic de ploaie nocturne și tristeți. E strada de la capătul liniei de autobuz, pe care m-am mutat în adolescență, dar unde cu siguranță am trăit o viață întreagă cândva. Sunt ultimele raze de soare care reușesc să treacă prin nori, să se oprească pe fața femeii de lângă mine și s-o transforme în înger. E pielea care devine prea strâmtă pentru a mă cuprinde după o baie în apele sărate din oaza Siwa, sau tot acolo, o noapte în deșertul luminos, dominat de o lună stranie, diferită de cea pe care o zăresc acum pe geam. E sunetul tobelor sparte care mă asigură zi de zi, în sala mucegăită de sub Strada Batiștei.

E copleșeala care mă cuprinde atunci când realizez că nu am să pot revedea atâtea locuri fantastice prin care am fost numai un trecător în vise. Castele de cleștar înălțate de creierul meu scofâlcit, prin care puteam observa toate încăperile fără să le pot diferenția. Casa neagră, înaltă, din lemn, din primul vis pe care mi-l pot aminti, scările de bloc stranii în care ușile de lift se deschideau doar pentru a mă trimite în altă scară de bloc identică, apartamentele scufundate sub ocean în care nu mai reușeam să găsesc pe nimeni. Holurile lungi din dispensare, pline de plante, cotind în direcții și locuri diferite de cele pe care le vedeam în realitate, cartiere

întregi, prin care mi-am julit genunchii, construite noapte de noapte de mintea mea, vieți întregi petrecute în case inventate, alături de oameni pe care nu i-am cunoscut, pe parcursul a doar câteva ore de somn pe noapte.

Sunt, pe lângă locurile născocite, cele care se află la granița dintre visele și realitățile copilăriei mele, și alunecă ba într-o parte, ba în alta, astfel că nu pot spune dacă s-au întâmplat cu adevărat. Pun la îndoială existența canapelei albastre pe care mă urcam încercând să prind razele de soare vizibile în praf, existența unei reclame magenta, care mă fascina și care a dispărut deasupra magazinului de blugi al tatălui meu. Existența unei întinderi verzi și luminoase unde jucam minigolf în inima orașului, existența curții din Colentina, de unde am privit speriat eclipsa de soare, cea aducătoare de sfârșit, prin ochelarii de carton. Oare au existat zilele de vară din adâncul răcoros al institutului unde lucra bunicul meu? Dar diminețile luminoase pe care le petreceam zi de zi cu bunica mea în parc, cățărând pe crengile noduroase ale copacilor? La fel mă îndoiesc de ziua în care am căzut pe suprafața tare a unui Cișmigiu înghețat, lovindu-mă la cap și adormind într-un somn din care nu știu dacă m-am trezit vreodată. Mă îndoiesc de cărțile de colorat, de micile modele de mașini pe care tatăl meu vitreg mi le aducea de la benzinăria unde lucra, de jocurile pe care le jucam cu mama atunci când febra mă năucea, de vizitele la doctorii și dentiștii care urmăreau doar să îmi provoace durere, de vocea mătușii

mele citindu-mi cărți după cărți în camera ei, de imaginile cu mumii ce îmi luau suflarea când se arătau pe ecranul televizorului.

Când mă voi transforma în dor, sper că am să o fac topindu-mă într-un lichid străveziu, iar cel ce mă va bea, peste un veac, să fie brusc cuprins de-un dor ascuns și neînțeles. Un dor de viitor și un dor de vise, un dor exact cum e al meu.”

*

Somnul scurt nu a reușit să îi vindece amețeala. Treptele se tot agitau ușurel la stânga și la dreapta. Adunând suficient curaj, Ștefan strânse ferm lemnul mâinii curente și coborî măsurându-și fiecare pas. Fierul balustradei se răsucea în arabescuri amețitoare, întocmai ca amintirile nopții abia sfârșite. Frigul nopților de primăvară aduce întotdeauna tristeți și dureri ascunse, iar în această ultimă primăvară a lui Ștefan frigul a fost mai surprinzător ca niciodată. Numai mici fragmente din drumul ce l-a adus în acea casă străină îi mai ocupau mintea și în toate dintre ele era zgribulit și împărțea buzunarul paltonului cu mâna caldă a unei femei. Își aminti scurt imaginea cerceilor ei, doi păianjeni strălucitori ce păreau a se lăsa pe un fir subțire din urechi.

Câteva trepte scârțâiau ușor sub greutatea lui Ștefan și perturbau liniștea. Privind îndărăt, mezaninul de unde tocmai coborâse se întindea în ambele părți ale scării care devenea tot mai largă către bază. Arabescurile își continuau răsucirea și pe balustrada antresolului, iar

la capătul răsucirilor, pe alocuri, răsăreau mici flori de fier. Tavanul îndepărtat al încăperii înalte în care se regăsea îi sporea amețeala. Ce ridicolă îi părea garsoniera din Strada Drobeta în acele momente. Ceața groasă și albă ascundea tot ce putea fi dincolo de ferestre. Același alb nemărginit acoperea și pereții încărcăți de motive curbate, născute din florare masive, lucrate probabil din stuc. Abisul alb dimprejur l-ar fi putut învălui. Un peisaj deloc prielnic pentru migrena lui Ștefan. În plus, de peste tot sclipeau reflexii orbitoare din geamurile mobilierului. Ce verde opalin! Mahonul de sub picioare propaga lent fiecare inflexiune printr-o rețea complicată, astfel că scârțâitul nu ocolea nicio cameră. Ea ar fi putut auzi fiecare pas al lui, dacă nu ar fi fost atât de dulce afundată în visare. Dormea cu un zâmbet plin, abia vizibil în întinderea vastă de sub așternuturi. Un zâmbet care i-ar fi trezit multe amintiri uitare lui Ștefan.

Cândva pășeam și eu pe acolo. Îmi amintesc așa de clar totul, chiar și după anii ce mă despart de acel loc formidabil. Îmi amintesc șemineul realizat din malachit, cu capul Medusei acoperit de zeci de șerpi îmbârligați, sculptat central, susținut de ceea ce arăta ca două trunchiuri de copac răsucite. Îmi amintesc masa rotunjită, aflată în semicercul format de geamuri. Pe masă creșteau trei fire de păpădie lucrate în bronz, la capătul cărora, odată cu lăsarea întunericului, luceau tot atâtea becuri calde. În jurul mesei, șase scaune cu spătare ce aminteau de cozile unor păuni aveau mai

mult rolul de a decora încăperea decât de a oferi confort. Îmi amintesc zilele petrecute pe canapeaua ivoar, privind pe ferestre fără scop sau privind-o pe ea citind din câte o carte veche de biologie. Ar fi păcat să nu includ tablourile care întrerupeau albul imaculat al pereților. Deasupra canapelei erau susependate patru tablouri înguste, înghesuite unul în altul. Toate aveau rama de culoarea șemineului și toate ascundeau imaginile în spatele unei ferestre ogivale. Primul, din stânga, înfățișa o tânără cu părul de platină, îmbrăcată într-o rochie lungă, roz pastel, ce privește cu speranță în zare și schițează un zâmbet subtil. În spatele ei se întinde o dumbravă cu copacii îndoiți de vânt. În al doilea, o fată pe întinderea unei plaje, privindu-l direct, lipsită de expresie, își prindea părul auriu și lasă la vedere pielea netedă a subsuorilor de sub care pornea rochia ei galbenă, fără bretele, împodobită cu flori. Următoarea fereastră emana melancolia profundă a unei fete ce și-a asumat poziția gânditorului, sprijinită de trunchiul aplecat al unui copac. În ultimul tablou îngust dormea în pace o tânără cu părul de culoarea nucilor, iar dincolo de ea – plopi subțiri printre care se arăta luna plină. O nostalgie subită se furișă în sufletul lui Ștefan și îl trimise în zilele ploioase din timpul facultății, în care stomacul se revolta zgomotos de foame și un anume profesor vorbea cu pasiune despre Art-Nouveau. O dorință se născuse atunci în Ștefan, o dorință de a își petrece mâinile pe curbele sinuoase ce imitau natura, de a se lăsa uluit de sclipirile fluturilor acoperiți de pietre

prețioase, de a admira faimoasele ilustrații ale lui Mucha. Acea dorință și-a găsit sfârșitul chiar acolo, în casa străină (care era mai degrabă un studiu Art-Nouveau decât o casă), unde a ajuns fără habar. Îmi amintesc de consola de sub cele patru imagini, cu picioarele ca niște pedunculi arcuiți, chinuți sub greutatea unei vase înalte, zvelte, dintr-o sticlă ca de safir întunecat, în jurul căreia creștea un crin de argint, bogat în frunze tăioase. Aveam grijă ca ea să găsească mereu florile ei preferate în acea vază. Tabloul din partea opusă a camerei trecu aproape neobservat. O doamnă întinsă pe zăpadă, într-o rochie văluroasă albă, cu pălăria cu boruri largi căzută alături. Trei ființe costelive, înveșmântate în robe negre, purtând torțe și felinare. Doamna în alb părea să fi alunecat într-un somn etern, iar trupu-i învelit în alb, de dimensiuni curios de mari, era vegheat de cele trei robe negre și mărunte. Un petic de cer lăsa să înțelegem că suntem în bezna nopții, însă zăpada așa de strălucitoare lumina întreg peisajul ca în toiul zilei. O adunătură de alte creaturi scheletice se arăta în zare, prezicând și mai mult rău.

Detaliile sticloase, de același verde opalin care se găsea peste tot în camera de zi, scânteiau privite din unghiul potrivit (pe care încerca să îl evite, dar pe care reușea să îl găsească mereu) și luminau încăperea până la saturație. O supraluminare. Cu cât înainta prin parterul spațios, un miros delicat de mentă, ce inițial era subtil ca umbra unei vechi arome, devenea înțepător și apăsător. O bibliotecă masivă ocupa un întreg perete pe

care nu îl văzuse inițial, fiind situat în spatele scării. De aproape, văzu că erau două biblioteci identice lipite, colorate în ton cu camera și cu uși brâzdate de geamuri de forma elitrelor unei libelule. Citind atât cât îi permiteau geamurile, nu reuși să deslușească decât niște titluri de biologie și de botanică. El căuta literatură. Obișnuia să își facă o imagine foarte clară asupra unei persoane bazându-se pe cărțile de beletristică găsite în casa acesteia. Asta se întâmpla, oricum, în urmă cu mulți ani.

Amețeala insuportabilă trebuia oprită. Ștefan se îndreptă spre canapea și se trânti acolo. Scoase o hârtie mototolită din buzunarul pantalonilor. Văzând cele șapte chenare pe care le desenase cu o seară în urmă, își aminti planul născocit între două înghițituri amare de gin. Încadră un „X” mare în primul chenar și se descotorosi de foaie, nu înainte de a cântări scrijelirea încă unui „X”. Încă șase astfel de „X”-uri și se va spânzura. Încă șase zile. Oare l-a convins ea să o facă în locul ei? I-a sucit mințile cu feromonii ei, în mreaja așternuturilor, convingându-l să se înfășoare singur în pânză și să înceapă procesul de autodevorare. „Mi-au mai rămas șase zile”, șopti fără voia lui cu o voce răgușită în care se simțea duhoarea de alcool. „Câte un chenar pe zi”, își spuse cu un oarecare regret în legătură cu promisiunea (stupidă, credea el acum) pe care și-o făcuse singur. Alături de hârtie, în buzunar, se înghesuiau mai multe nimicuri. Un bon pe care citi cu ochii mijii: o sticlă de gin, două limete și un ghiveci de

mentă. Un șervețel folosit și îndesat pe care l-a strâns încleștat pe scaunul dentistului acum un număr neștiut de zile, o monedă ruginită de 50 de bani, primită ca rest în seara precedentă și o pereche de ochelari cu rama îndoită și o lentilă lipsă, pierdută într-un loc care nu îmi e cunoscut nici mie. Ștefan închise ochii.

*

Cu puțin mai mult de cinci ani în urmă, în același buzunar al acelorași pantaloni, găseam doar un telefon și mână lui Ștefan, o mână cu pielea puțin mai netedă, încercând să se ascundă de frigul înșelător al unei nopți de primăvară. Strada lungă, luminată doar de lună, și liniștea profundă aveau un farmec straniu, farmec care îl captiva și îl situa undeva într-o transă la limita dintre realitate și vis. Altceva nu putea exista în acel moment. Doar liniște – dar care nu era o lipsă a sunetelor, ci o abundență de tăcere – și infinitatea drumului din spatele și din fața sa. Ieri nu a existat niciodată, mâine nu va veni în veci. Un prezent perpetuu în care cuvântul timp nu a fost inventat din lipsa necesității acestuia. Ieri, ceas, mâine, niciodată, oră, cândva, întotdeauna, milenii, zeptosecunde, târziu, îndelungat, îmbătrânire, niciodată, calendar, punctualitate, secundă, eoni, dor. Toate acestea și-au pierdut orice înțeles în „acum”-ul nesfârșit pe care îl simțea. Înainta ușor și absent în spațiu, singura dimensiune disponibilă, în timp fiindu-i imposibilă orice mișcare. Pașii lui erau complet silențioși. Un val de liniște se spârgea în stâncile urechilor sale. Pentru câteva

clipe s-a văzut levitând la o palmă deasupra asfaltului. Clipe ar fi fost pentru orice privitor din exterior, dacă ar fi existat unul, fiindcă pentru Ștefan Diciu totul era nesfârșit și neînceput. Absolvit de păcatul sunetelor ordinare, a auzit cum gravitația învinge totul și îi ține ancorat fiecare centimetru cub de materie vitală. A auzit cum luna orbitează lent în jurul Pământului, ca o strajă colosală care își patrulează greoi perimetrul eliptic. A auzit apoi dansul tuturor impulsurilor electrice de sub pielea lui străvezie, care îi dau viață, durere și simțire. În final l-a auzit pe Dumnezeu respirând rar și adânc, într-un somn din care probabil nu l-ar fi putut trezi nimeni. Înainta acum pe mijlocul drumului cu un sentiment de siguranță ieșit din comun. O pătură de tăcere îl învelea pe Ștefan.

Strada îl primea cu două blocuri ca doi gardieni, statui de piatră lipsite de lumină, apoi, pe partea stângă întâlnea școala care avea un aer straniu de abandon. Casele se așezau de ambele părți ale drumului și își ascundeau secretele dincolo de zidurile dărăpănate. Erau locuite? Sticla ferestrelor, subțire și acoperită de un strat de praf mai gros decât ea însăși, nu trăda nimic din misterul încăperilor. Vegetația nu mai avea loc în grădini și dădea pe afară sub formă de glicină, de magnolie și de flori de liliac albe și purpurii. În dreptul fiecărei porți găsea atribuit câte un număr care devenea tot mai mic, „23, 21, 19...”, spunea în gând sau poate cu o voce care nu a reușit să perturbe liniștea sticloasă. Își mai verifică biletul păstrat în buzunarul interior al

paltonului său. Un palton lung, de stofă, de culoarea unui avocado puțin cam prea copt. Citi literele ondulate și fluide și fu invadat de un miros de liliac. Îl mai simțea uneori în copilărie, în plimbările cu bunicii săi, Constantin și Cornelia, pe străzile care atunci păreau mult mai lungi decât acum. Biletul era parfumat, iar în fiecare zi căpăta o nouă textură, mai aromată și mai amețitoare decât în ziua precedentă, până când însuși această intensitate i-a dictat alegerea serii în care să vină să o vadă. Tudor Argezi nr. 9. Asta era adresa primită de la ea. Numerele continuau să scadă ușor iar mirosul de liliac creștea uluitor până când a acaparat totul. În dreptul privirii sale vedea acum o plăcuță ruginită pe care abia se mai putea citi numărul. Un nouă albastru dormea pe fundalul alb. Arbuștii stufoși de liliac ascundeau casa într-un desiș încremenit. Lipsa vântului dădea impresia că ceea ce vedea în fața ochilor era doar un tablou întunecat dintr-un muzeu îndepărtat, muzeu pe care l-a vizitat într-una din puținele sale călătorii solitare. Nu putea înțelege acea lumină născută din întuneric, ca cea pe care o picta Vermeer, pe care o întâlnea acum pentru prima oară în realitate. Era un întuneric radiant, un întuneric care avea puterea de a da o briantă divină oricărui personaj. În scena pe care o vedea acum, lujerii liliacilor erau acele personaje care cădeau sub incidența razelor provenite din întuneric și care răsăreau mai luminoși ca niciodată în clareobscurul nopții Bucureștene. Ce tehnici savante aborda acest pictor ascuns care, așa cum îi plăcea lui Ștefan să creadă,

îi crea mediul înconjurător în timp ce el îl privea? Cum reușea să pătrundă atât de adânc în materie astfel încât să redea toate detaliile necesare după voia privitorului? Era convins că dacă ar fi privit prin microscop, ar fi reușit să vadă în continuare micile amănunte pictate cu atenție pe fiecare celulă, pe fiecare moleculă, și oricât de adânc în materie ar fi putut să vadă. Câte milioane de pensule schimba într-o singură secundă ca el doar să treacă fugitiv cu ochii peste ceea ce putea fi magnum opus-ul acestui impozant artist? Recunosc că gândurile lui Ștefan Diciu sunt puțin absurde așa că nu are rost să continui acum.

Poarta grădinii nu a opus rezistență deloc, iar el a pășit sfios dincolo de ea și nu a mai închis-o în urma lui. O potecă ce nu putea fi străbătută fără aspra mângâiere a crengilor tufelor, purta curioșii spre locuința care intimida prin dimensiune. Ușa casei era încadrată perfect de tunelul plantelor într-o simetrie care îi bucura toate simțurile de arhitect. Poarta a fost trântită puternic, fiind închisă de o adiere mai viguroasă și a întrerupt eternitatea de tăcere. Sunetele uzuale au început să îi ajungă din nou la urechi de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Un tren își anunța prezența subterană, îndreptându-se către Universitate, un elicopter al salvării purta o victimă care urma să moară până va atinge din nou solul. Aerul și-a reluat și el mișcarea și anima vegetația cu un foșnet familiar. Inima își reluase bătăile regulate. Răpit de toți acești stimuli care l-au trezit din visare, nu a observat până în ultima clipă că în

fața lui nu mai era o ușă impresionantă de lemn, ci un spațiu gol în care se afla o siluetă scundă, o ființă septentrională, cu pielea ca varul.

Aurora stătea nemișcată în prag și se holba la el fără să spună nimic. Nu era surprinsă de prezența lui. A știut exact momentul în care Ștefan va intra în curtea ei și l-a așteptat răbdătoare. O lumină difuză țâșnea prin porii pielii ei albicioase, conferindu-i o aură fragilă și lăptoasă. Sau poate era doar candelabrul aflat numai puțin în afara câmpului său vizual, dincolo de ușă. Poftit în interior în urma unei schimbări imperceptibile de priviri între ei, în care ochii ei au schițat doar amintirea unei mișcări, el a continuat să o urmeze, intuind parcă toate intențiile ei fără ca ea să fie nevoită să îi vorbească. Opriti la baza unei scări curbate, sub un candelabru și mai impresionant decât cel din hol, unde au ajuns fără ca Ștefan să își dea seama, acesta a putut să o vadă cu adevărat pentru prima oară. A savurat din plin toate secundele pe care le-a avut la dispoziție pentru a o admira într-un mod pur și inocent. Aurora avusese ocazia să se bucure de imaginea lui cât timp a așteptat momentul oportun pentru a îi înmâna biletul cu adresa ei, știind că va înțelege exact totul și va veni exact în ziua și la ora potrivită. În prima secundă i-a întâlnit părul alb ca perlele, care i se oprea într-un breton stângaci (probabil tuns chiar de ea) deasupra ochilor și care nu reușea să îi contrasteze tenul prin nuanță, ci prin textură. Câteva șuvițe se ondulau la capăt, la nivelul umerilor, într-o topologie greu de definit. În următoarea secundă se lăsă vrăjit de albul natural al feței ei, de buzele subțiri

și palide care încă nu au lăsat să scape niciun cuvânt din închisoarea numită Aurora, de nasul mititel, scurt, cu nări așa de mici de se mira că pot inspira suficient aer. În secunda trei și-a făcut curaj să îi caute privirea, fiind imediat străfulgerat de verdele intens al celor două peridote, ce sfida toată monotonia asta cromatică care era, desigur, Aurora. Tot pigmentul care ar fi trebuit să îi întunece părul și să îi îmbujoreze pielea era cu siguranță adunat și transformat, prin reacții chimice fantastice, în verdele sticlos al irisului ei. Ștefan Diciu era convins în acel moment că pe sub toate țesăturile ei protectoare, pe sub cele ce aveau sufixul *derm* și apoi pe sub mușchi și printre oase, organele îi erau la fel de opalescente precum exteriorul. O puritate completă. Mai știa la fel de sigur că prin vene și artere îi curgea un sânge lăptos, la fel de vâcos ca al tuturor, dar alb. Inima probabil ar avea o strălucire interioară vagă care ar pulsa cu fiecare pompare, iar dacă ar fi pus mână pe un topor și ar fi secționat-o în bucăți grosolane, nu o duhoare de putrefacție, de fier, de moarte, l-ar lovi, ci mai degrabă o dulce și subtilă aromă de liliac. Secunde de admirație i-au expirat, ea plecând mecanic, de parcă ar fi respectat un ritual doar de ea știut. Ceremonia nu poate întârzia! Orice secundă în plus (sau chiar în minus) va desface farmecul! Numele ei nu era, de fapt, Aurora, dar în lipsa numelui real, așa a simțit potrivit să îi spună. Nici eu nu i-am aflat vreodată numele.

După câteva secunde în care pașii ei au mai răsunat în susul treptelor, el se afla din nou singur într-o încăpere largă. Totul era cufundat în liniște. De jur